

Назив књиге: „Ја и моја сестра Клара“

Име писца: Димитар Инкиов

Назив рада: „Ја и моја сестра Клара“

Увод

У овој дивној књизи дечак је провео део свог живота са сестром Кларом.

У причи „Торта“, Кларин брат је требало да погоди шта је у фрижидеру. Онда му је открила да је у кухињи торта! Дечак је узео папир и бојице и почео да црта. Клара је рекла да је торта још лепша и већа од оне коју је нацртао. Отишли су у кухињу. Слаткиш је био украшен шлагом, чоколадним мрвицама и трешњама. Нажалост, била је за госте, тетка Ему и тетка Грету. Мама је морала да оде код лекара, а двоје деце је остало само. Кад је мама дошла затекла је тарту изгрицкану са свих страна и са огромном рупом у средини. Деца су то урадила да би проверили да ли је торта покварена. Мама им је дала да заврше са посланицом јер никоме није могла да послужи остатке. Децу је после тога јако болео стомак и док су лежали у кревету, Клара је рекла да је знала да је торта покварена.

Клара и њен брат имају ујака који се зове Тони. Њему је посвећена једна прича. Он је студент, стално учи и једног дана ће постати много паметан. Деца га обожавају зато што им увек, кад се виде, да по евро, али нажалост долази једном недељно. Када су сазнали да ће се ујак Тони преселити у њихову зграду били су пресрећни. Клара и њен брат су Тонију помогли око селидбе, а он им је као и обично дао по парицу. Сваког јутра, одмах после доручка, деца би отрчала код њега. Понекад би га чекали испред његових врата. Али једног јутра ујак Тони није био насмејан и рекао им је да нема више пара. Тужна деца оборених главица кренула су ка свом стану, а онда је Клари нешто пало на памет. Она је одлучила да разбије своју касицу прасицу, а исто је учинио и њен брат. Однели су пуно новчића ујка Тонију и рекли му да купи нешто лепо себи.

Ујка Тони се у причи „Љубав је слепа“, оженио једном студенткињом. У почетку она је била танка као грана, али су деца примећивала да полако постаје све дебља и дебља. Клара и њен брат су се бринули за свог ујака.

Ако тако настави жена ће му бити најдебља у улици. Клара се чудила што то Тонију уопште не смета што му је жена тако дебела. Чак је изјавила да је љубав слепа. Једном приликом су Клара и њен брат отишли код ујка Тонија да му предложи да погледа филм о мршављењу. Он се насмејао и рекао им је да жена има бебу у стомаку. Деца су нестрпљиво чекала да беба изађе, али су ипак хтели да сачувају „тајну“ о беби. Једног јутра док су Клара и њен брат чекали да дође кућна помоћница Флора чули су: „Тину-нину“. Отрчали су до прозора и видели болничка кола и два болничара како носе на носилима дебелу жену ујка Тонија. Дечак се уплашио јер је помислио да је пукла. Али му је Клара објаснила да ће Тони у ствари добити бебу. Онда је зазвонио телефон. То је био ујка Тони. Рекао им је да је добио малу ћерку која се зове Сузана и има три килограма. Деца су се јако радовала, а онда су хтели да виде колико је то три килограма. Ставили су на вагу: лутку Хајди, две пуне флаше пива, две шаргарепе и све кромпире које су нашли. Онда су све то ставили у торбу за пијацу и наизменично носили по стану. Деца су хтела да сазнају од тетке Флоре одакле долазе бебе. Она је поцрвенела и почела да замуцкује, али Клара је рекла да бебе расту у мамином стомаку, онако као Тонијева беба. Клара је била срећна и задовољна зато што је тетка Флори објаснила одакле долазе бебе.

У причи „Шишање“ Клара је свом брату рекла да је фризерка. Дечак је хтео да докаже сестри да није фризерка иако има маказе и зато је пристао да га ошиша. Морао је да јој плати унапред. Дао јој је десет центи, жваку и четири дугмета. Почела је да га шиша и убрзо му је одсекла пола косе. Дечак је хтео да она престане да га шиша, али пошто је платио Клара је морала да га ошиша целог. Кад више није имао косу Клара је одустала. Дечак је био тужан и ћелав. Клара је рекла да је за те паре фризура дивна и да је свака права фризерка једном морала да почне.

Клара и њен брат су имали пса јазавичара Њушка. Њушко је имао дуго тело, кратке ноге и оштру длаку. Клара је предложила да поделе Њушка на два

дела. Клара је добила главу и предње шапе, а дечак гузу и задње шапе. Клара је морала да храни Њушка, а њен брат да га изводи напоље. Деци се само није свиђала Њушкова боја. Једно вече кад су мама и тата отишли у

позориште Клара је одлучила да своју половину Њушка обоји у жуто. Пошто дечак није волео жуте псе одлучио је да своју половину обоји у црно. Кад су се мама и тата вратили и угледали пса остали су без текста. Морали су да оперу Њушка, али само се дечакова боја скинула.

Док су се једном играли у башти Клара и њен брат су пронашли маче. Било је црно као ноћ са белом шаром на челу и белим врхом репића. Пошто је Клара волела мачке одлучила је да га задржи. Дечак је мислио да се Њушко и маче неће добро слагати, али га Клара није слушала. Клара је сакрила маче испод јакне и рекла брату да прво помази Њушка пре него што га доведе. У почетку је деловало као да су се спријатељили на први поглед. Али онда је маче зафрктало, а Њушко је залајао и у кући је настао циркус. Родитељи су их грдили, али су им ипак дозволили да задрже маче.

Тетка Ема је имала четири златне рибице које су живе у великом, округлом акваријуму. Кад год би дечак и његова сестра отишли код тетке Еме понели би паковање водених мушица за рибице. Једног дана је дечаку пало на памет да следећи пут понесу виршле за рибице јер виршле сви воле. Њушко их обожава, мачак исто, Клара и дечак нарочито. Зашто не би волеле и рибице?

Следећи пут када су одлазили код тетке Еме понели су четири виршле за рибице које је дечак сакрио у џеп. Кад је тетка отишла у кухињу по колач са јабукама који им је припремила дечак је убацио виршле у акваријум. Ни рибице ни тетка Ема нису били одушевљени виршлама.

Једног дана је Клара рекла брату да тражи буве да би отворила Бувљи циркус. Свуда су тражили буве али нису нашли ниједну. Пало им је на памет да њихов пас Њушко сигурно има буве.

Али нажалост Њушко није имао ниједну. Отишли су код комшинице Буш и питали да ли њен пас Пуфи можда има буве. Комшиница се наљутила и залупила им врата. Отишли су у продавницу животиња и питали продавца да ли имају буве. Продавац им је рекао да ће им дати буве бесплатно. Одвео их

је у собу иза продавнице у којој је био мали, слатак пас пун бува! Буве су почеле да гризу Клару и њеног брата да су морали да отрче кући. Мама их је попрскала смрдљивим спрејом и деца су морала да одустану од Бувљег циркуса.

Ујка Тонијева беба је сувише црвена и некако изгужвана. Деци је беба изгледала као црвени парадајз. Деца су рекла ујка Тонију да му је беба превише црвена, а он се само насмејао. Клара је решила да ствари преузме у своје руке. Сваког дана је Клара кришом доносила мамину

скупу ноћну крем у паркић и мазала бебино лице. Нико ништа није приметио. Само би се мама с времена на време зачудила како је тако брзо потрошила крем.

Деца су остала сама код куће јер су мама и тата отишли у биоскоп. Нису могли да заспу зато што су се плашили грмљавине. Обоје су се шћућурили испод покривача и Клара је почела да шапуће. На дечаково питање зашто тихо прича Клара је рекла да их не би чули разбојници. Дечак се још више уплашио. Деца су размишљала како да се заштите од разбојника. Дечак је предложио да могу да их заштите пас Њушко и мачак Казимир, али је Клара имала бољу идеју. Отишли су у кухињу, напунили кофу водом, закуцали ексер изнад својих врата и закачили кофу. Сада су знали да нема више опасности и могли су мирно да заспе. А онда су изненада чули вику у њиховој соби. Помислили су да су то разбојници али то је био само мокар тата са кофом на глави.

Клари су купили ранац за школу. Њеном брату се баш свидео њен ранац. Био је: леп, наранџаст, велик и сијао се као поморанџа. Дечак је цвилео и молио маму да му купи исти такав ранац, али био је превише мали. Био је тужан, а онда му је пало на памет пошто Клара увек кад дође из школе баци ранац у ћошак да може да јој носи ранац. Једног дана сачекао је Клару из школе и упитао ју је да ли хоће да јој носи ранац и да јој плати. Клара је пристала, а дечак јој је дао жваку и педесет центи. Дечак је био пресрећан и поносно је носио ранац.

Једног дана је дечак хтео да поједе нешто на брзину јер је био много гладан, а није опрао руке. Мама га је опоменула да сваки пут кад узима да једе опере руке јер се на рукама налазе микроби. Дечак је упитао маму шта су то микроби и мама му је рекла да су то мале животиње од којих може да се јако разболи или умре. Дечак је желео да их види. Пошто је Клара опрала руке једино му је преостало да их види на Њушку зато што су му шапице биле веома прљаве. Када су Клара и дечак видели колико је прљав одмах су кренули да га рибају јер су били забринуте за њега. Право је чудо како је још увек жив!

Клара је одлучила да учине добро дело како би касније отишли у рај. Решили су да поклоне сиромашној деци нешто од њихових ствари. То су биле: дечакове панталоне и Кларина хаљина. Онда су схватили да та деца имају и родитеље па су и њима дали: мамину зелену хаљину, татин џемпер и још четири пара ципела. Њихов џак је био највећи од свих тамо. Били су поносни на себе јер су учинили добро дело. Кад су дошли мама и тата чудили су се где су им ствари. Тата није могао да нађе своје нове ципеле, а мама своју зелену хаљину. Деца су објаснила где су њихове ствари а родитељи нису знали да ли да се смеју или да плачу.

Једног лета су Клара, њен брат, мама и тата отишли у Холандију. У Холандији је тог лета било претопло и деца су начисто поцрвенела као два парадајза већ првог дана. Мама је рекла да су им потребни сламни шешири и одвела их до киоска где се продају. Мама им је купила по један сламни шешир и деца су била пресрећна. А онда је дечак иза киоска видео малог, слатког и дебелог понија. Дечак га је помазио, пони се насмејао, издужио врат и појео шешир. Дечак је све то испричао Клари и Клара му није веровала. Он ју је одвео до понија и Клара му тек тад није веровала. „Лажеш као пас!“ повикала је Клара. „Зар стварно можеш да оптужиш овако слатког понија?“ Клара га је помазила, пони је издужио врат и појео и њен сламни шешир! Исто се десило и са татиним шеширом кад су дошли родитељи. Пошто власник понија није имао новца да им надокнади штету, деца су предложила да јашу понија цело лето.

Једне ноћи се на телевизији давао филм о духовима. Деца су хтела да га гледају, али су им родитељи бранили па су морали да сачекају да оду од куће. Чим су мама и тата залупили вратима деца су села на софу и упалила телевизор. Дечаку се највише свидео стари дух који је скакутао на једној нози и викао: „Ухуу уууу ухуу...” Клара је ставила чаршав на себе и имитирала старог духа. Дечак је хтео и он да буде неки од духова. Тако да је и он узео свој чаршав и ставио га на себе. Кад

су схватили да не могу да се виде у огледалу Клара је исекла две рупе за очи. Није стигла да их закрпи и добили су добре батине кад су се родитељи вратили. Такмичење у брзом једењу Тата је донео пуну корпу лепих, зрелих јабука. Деца су одлучила да направе такмичење у брзом једењу. Клара је рекла да има већа уста, а дечак јој је рекао да јој фале четири зуба и да он једе брзо као ракета. Кренули су да се такмиче, али дечак је нажалост изабрао највећу јабуку, а лукава Клара је бирала само мале јабуке. Јела је брзо, а зуби су јој се кретали као шиваћа машина. Али изненада је рекла да не може више. Дечак се обрадовао јер је помислио да може да победи. Кад је појео десету јабуку узвикнуо је: „ПОБЕДА!!!” У том тренутку је схватио да му се јако иде у тоалет. Отрчао је до купатила, али су врата била закључана. Клара је унутра стењала и стењала. Дечаку је пало на памет да имају ве-це за госте, у који обично не смеју да иду, али данас је био хитан случај. Стигао је у последњем тренутку. Кад се мама вратила затекла је два закључана купатила, а из једног је допрео узвик: „Овде седи велики победник!”

Мама је средила стан јер су јој долазили гости. Морала је да изађе и рекла је деци да буду добри. У почетку су били сасвим добри, али су онда хтели да виде ко је јачи. Клара је рекла да је она јер је већа и старија, а дечак да је он јер је мушкарац. Онда су кренули да се туку. Гурали су се, превртали се, падале су књиге са полица, јастуци су летели кроз ваздух. Соба је изгледала као бојно поље али нико се није предао. Клара је рекла: „Знам како да установимо ко је јачи.” Узели су мамин конопац за сушење веша и кренули да га вуку из све снаге. Конопац је изненада пукао. Дечак је преврнуо вазу пуну воде и цвећа, а Клара је пала на мамин фикус и поломила га. У том тренутку су ушле мама и њене три пријатељице. Мама је упитала шта се дешава, а Клара је одговорила да је њен брат само хтео да види ко је јачи.

Једног дана мама се пожалила тати како су њихова деца тако неуредна. Деца су чула све то и одмах истрчала из собе и повикала да није истина. Мама их је по ко зна који пут опоменула да среде дечију собу и да буду уредни. Дечак је питао како се постаје уредно дете, а сестра му је објаснила да све ствари буду на свом месту. Деца су имала изговор за сваку играчку која није на свом месту: за аутомобилчиће испод кревета да су у подземној гаражи, за багер испод стола да је у јами на градилишту и за Кларине лутке да седе на столицама, јер где би иначе седеле. Дечак је преместио татине наочаре у његову јакну у орману, а његова сестра мамин златни ланчић у торбу за позориште. Поспремили су још пар ствари и отишли напоље да се играју. Мама и тата су се дуго питали где су им ствари, а онда су им деца објаснила да су поспремили њихове ствари јер су они два уредна детета.

Како сам постао Кинез

Посебно ми је била смешна прича „Како сам постао Кинез“. Једном су Клару и њеног брата позвали на дечији маскенбал. Клара је желела да се маскира у вештицу, а дечак у Зороа или у каубоја. Клара је рекла да ће бити много Зороа и каубоја и да мора да смисли нешто боље. А онда је рекла да има идеју и да треба да се маскира у Кинеза. Пошто су Кинези жути решила је да га офарба у жуто. Отишли су у подрум и ољуштили сав лук који су пронашли. Затим су љуске од лука ставили у велики лонац и кували сат времена. Цео стан је смрдео на лук. Клара је воду у којој су кували љуске просула у каду и дечак је ушао унутра. Прво су му пожутела стопала, а Клара га је полила свуда где вода са луковином није могла да доспе. Тако их је мама затекла. Кад их је видела и она је кроз пожутела.

Закључак

Мени се ова књига свидела зато што се у њој помињу два детета која стално праве неке несташлуке који су смешни. Ову књигу препоручујем онима који су стално намргођени и уморни како би се одморили и насмејали.

Дуња Станојковић, 2-2

ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“, Миријево, Београд
Ментор: Александра Стефановић Бр. Тел: 011 342 9875